

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu tog suda Dunji Ljubičić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženih **pod 1. JUROSLAVA ZANINOVIĆA** iz Splita, Karamanova 8 i **pod 2. MARINKA ROJE** iz Splita, Vukovarska 92, obaju zastupanih po punomoćnici Vesni Čuković, odvjetnici u Splitu, protiv tuženih-protutužitelja **pod 1. FRANE VRSALOVIĆA** iz Splita, Hrvatskih iseljenika 8, zastupanog po punomoćniku Mirku Draškoviću, odvjetniku u Splitu, i **pod 2. «BUCAL» d.o.o. Bol**, zastupanog po direktoru i zz Stipi Proliću iz K. Sućurca, Cesta 63, a ovaj po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Milas i Partneri u Splitu, **radi isplate i naknade štete**, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 01. srpnja 2009.g. u nazočnosti stranaka, a pozivom na odredbu čl.355.st.4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, Odluka Ustavnog suda RH u 2/07 i 84/08 - nadalje u tekstu: ZPP) dana 16. srpnja 2009.g.,

p r e s u d i o j e :

I. Dužni su tuženici-protutužitelji, solidarno, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju pod 1. Juroslavu Zaninoviću iznos od 11.248,42 EUR-a u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate sa kamatom koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju, a koja na iznos od 22.000 DEM teče od 08. siječnja 1998.g. do 01. ožujka 2002.g., a na iznos od 11.248,42 EUR-a od 01. ožujka 2002.g. do potpune isplate.

II. Dužni su tuženici-protutužitelji, solidarno, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju pod 2. Marinku Roji iznos od 8.691,96 EUR, u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate sa kamatom koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju, a koja na iznos od 17.000 DEM teče od 08. siječnja 1998.g. do 01. ožujka 2002.g., a na iznos od 8.691,96 EUR-a sa kamatom koja teče od 01. ožujka 2002.g. do potpune isplate.

III. Odbija se, kao neosnovan, protutužbeni zahtjev tuženih-protutužitelja, u cijelosti, a koji glasi:

«1. Nalaže se tužiteljima-protutuženima da solidarno i u roku od 15 dana isplate protutužiteljima iznos od 247.157,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 31. listopada 1998.g. pa do isplate.

2. Nalaže se tužiteljima-protutuženima da solidarno i u roku od 15 dana naknade tuženima-protutužiteljima parnični trošak».

IV. Dužni su tuženici-protutužitelji naknaditi tužiteljima-protutuženicima prouzročeni parnični trošak u iznosu od 72.431,40 kn.

Obrazloženje

Dana 29. prosinca 2000.g. pred ovim sudom tužitelji su ustali tužbom u kojoj su naveli da su dana 08. siječnja 1998.g. kao kupci, zaključili predugovor o prodaji sa tuženikom pod 1.Vrsalovićem kao punomoćnikom Marina Šegvića i Vukosave Mitrović, kao prodavatelja i to tužitelj pod 1.Zaninović stana u Splitu veličine cca. 93m² na I ili II katu, ulaza srednjeg s južne strane i garaže standardne veličine oznake broj 15, a tužitelj pod 2.Roje stana veličine 93m² na II ili III katu, ulaza srednjeg s južne strane koji stanovi su se trebali izgraditi u stambeno poslovnom objektu na nekretnini čest. zem. 6429/1/10 i čest. zgr. 3625/1/2/3 K.O. Split. Prilikom zaključenja predugovora da su tužitelji na ime isplate dijela dogovorene kupoprodajne cijene predali na ruke tuženiku pod 1.Vrsaloviću iznos od 22.000 DM – tužitelj pod 1.Zaninović te iznos 17.000 DEM – tužitelj pod 2.Roje. Stambeno-poslovni objekt da je na citiranim nekretninama izgradio tuženik pod 2.Bucal d.o.o.Split i to sredstvima kupaca, pa između ostalih i sredstvima tužitelja pod 1.Zaninovića i pod 2.Roje. Tuženik pod 1.Vrsalović da je suvlasnik tuženika pod 2.Bucala d.o.o.Split, dok je drugi suvlasnik, direktor i zakonski zastupnik istog, Ante Zlatar. Kada su zaključivali predugovor, stranke da su se dogovorile o povratu uplaćenih iznosa ako do prodaje ne bi došlo. Kako do realizacije predugovora o prodaji nije došlo pa tako nije došlo ni do zaključenja glavnog ugovora o prodaji, to tužitelji da su u više navrata od tuženih tražili povrat uplaćenih iznosa što su isti obećali učiniti, ali u konačnici ipak nisu, pa tužitelji predlažu da sud provede glavnu raspravu i donese presudu kojom bi se tuženike obvezalo na isplatu uplaćenih iznosa zajedno sa zakonskim zateznim kamatama i parničnim troškom.

U odgovoru na tužbu tuženici su naveli da se u cijelosti protive tužbi i tužbenom zahtjevu te su predložili da tužbeni zahtjev tužitelja bude odbijen kao neosnovan, a oni osuđeni na snalažanje parničnog troška i to iz razloga što tuženici smatraju da se ne radi o nikakvim ulozenim sredstvima tužitelja već da se radi o položenoj kapari i iznosu koji bi bio uračunat u kupoprodajnu cijenu da je do realizacije kupoprodaje došlo. Dakle, tuženici tvrde da se ne radi o dijelu kupoprodajne cijene već o kapari, a obzirom da su tužitelji insistirali na plaćanju kapare te na upotrebi tog termina, to da je neosnovan njihov zahtjev. Drugim kupcima slična uplata nije definirana kao kapara, pa je istima i došlo do povrata uplaćenih iznosa. Tuženici su dalje naveli da su zbog postupanja tužitelja pretrpjeli znatnu financijsku štetu činjenicom neizvršenja predugovora od strane tužitelja, pa su tuženici ustali protutužbenim zahtjevom sada već protiv tužitelja-protutuženih, a radi naknade prouzročene ime štete u kojoj protutužbi su naveli da su sa tužiteljima-protutuženicama sklopili predugovore o prodaji dva stana i u trenutku kad su isti trebali uplatiti 50% predugovorom utvrđene kupoprodajne cijene. Tužitelji-protutuženici da navedenu obvezu nisu izvršili, pa su time odgovorni za neizvršenje predugovora, a tuženici-protutužitelji su pretrpjeli znatnu financijsku štetu i to u visini od 394.457,00 kn u koji iznos naknade štete su uračunali primljenu kaparu tako da je konačni iznos nastale ime štete u visini od 247.157,00 kn. Zbog navedenog tuženici-protutužitelji predložili su donošenje presude kojom bi se tužiteljima-protutuženima naložilo da solidarno isplate naveden naknadu štete i parnični trošak.

Postupajući po tužbi i tužbenom zahtjevu te protutužbni i protutužbenom zahtjevu Općinski sud u Splitu je dana 02. srpnja 2003.g. donio presudu i rješenje pod poslovnom oznakom i brojem IIP-1788/00. Ovom odlukom prihvaćen je kao osnovan tužbeni zahtjev tužitelja-protutuženih dok je odbijen kao neosnovan protutužbeni zahtjev tuženih-protutužitelja. Isto tako odbijeni su prijedlozi stranaka za donošenje privremenim mjera kao mjera osiguranja te su obvezani tuženici-protutužitelji naknaditi tužiteljima-protutuženima nastali, prouzročeni parnični trošak. Žalbu protiv opisane presude uputili su tuženici-protutužitelji te je Županijski sud

u Splitu u svojoj odluci pod br. GŽ-503/04 od 01. rujna 2005.g. ukinuo prvostupanjsku presudu te odluku o trošku i u tom dijelu predmet vratio na ponovno suđenje.

U dokazne svrhe sud je pregledao Predugovor o prodaji od 08. siječnja 1998.g. sklopljenog između s jedne strane Marina Šegvića i Vukosave Mitrović te s druge strane tužitelja-protutuženika pod 1.Zaninovića te isti takav Predugovor o prodaji sa istim nadnevkom sklopljenog između istih prodavatelja s jedne strane te s druge strane tužitelja-protutuženika pod 2.Roje (u daljnjem tekstu nazvanih: Predugovor), financijsku dokumentaciju tuženika-protutužitelja pod 2.Bucal d.o.o.Split o obračunu kamata po ugovoru broj 98.218501.145, obračun provizije po ugovoru o izdavanju garancije također za tuženika-protutužitelja pod 2.Bucal d.o.o.Split, ugovor broj 82/98 o izdavanju garancije za uredan povrat kredita zaključen između Alpe Jadran banke d.d. Split i tuženika-protutužitelja pod 2.Bucal d.o.o.Split, ugovor o kreditu broj 145/98 sklopljenog između Euroherc osiguranja d.d. i tuženika-protutužitelja pod 2.Bucal d.o.o.Split, predugovor o prodaji sklopljenog između tuženika-protutužitelja pod 2.Bucal d.o.o.Split i Ede Matas te konačni ugovor o prodaji između istih stranaka, predugovor o prodaji sklopljenog između tuženika-protutužitelja pod 2.Bucal d.o.o.Split i Milenka Jurića te konačni ugovor o prodaji između istih stranaka, sporazume sklopljene između tuženika-protutužitelja Jurislava Ursića, Hrvoja Jelića, Nevena Reića, Denisa Radića-Lime, ugovor o građenju sklopljenog između tuženika-protutužitelja pod 2.Bucal d.o.o.Split i Visokogradnje d.d. Split, zapisnik o ustupanju radova na gradnji stambeno poslovnog objekta Bol u Splitu od 22. prosinca 1997.g., aneks prvog ugovora od 09. veljače 1998.g. o građenju sklopljenog između tuženika-protutužitelja pod 2.Bucal d.o.o.Split i Visokogradnje d.d. Split, idejno arhitektonsko-urbanističko rješenje spornog objekta izrađenog od strane Vizura d.o.o. Split, lokacijsku dozvolu Županije Splitsko-dalmatinske, Ureda za prostorno uređenje, stambeno komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša od 24. travnja 1997g.. preris katastarskog plana te izmjenu lokacijske dozvole ranije navedenog tijela Županije Splitsko-dalmatinske od 03. ožujka 1998.g., arhitektonsku studiju spornog objekta izrađenu po Arhipolisu-arhitektonskom studiju, autora Nene Kezića te su preslušani tužitelji-protutuženi Juroslav Zaninović i Marinko Roje te tuženici-protutužitelji Frane Vrsalović i zz Ante Zlatar a potom i Stipe Prolić, kao stranke u postupku, te kao svjedoci Dragan Ivanović, Ljiljana Zaninović, Denis Radić, Neven Reić i Goran Petričić. U nastavku postupka sud je pregledao izvadak iz registra Trgovačkog suda u Splitu za Bucal d.o.o. Bol, Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu Bucal d.o.o. Split, dopis od 30. siječnja 2001.g. upućen od strane odvjetnika Mirka Drašković odvjetnici Vesni Čuković te su dopunski saslušane stranke, raniji zz tuženika-protutužitelja pod 2. Ante Zlatar ali i novi zz Stipe Prolić.

Tuženi zahtjev je osnovan.

Protutužbeni zahtjev nije osnovan.

Stranke su popisale parnični trošak.

Među strankama nije sporno da su isti dana 08. siječnja 1998.g. sklopili Predugovore o prodaji stanova u Splitu u stambeno poslovnom objektu koji se tek trebao graditi i to na nekretninama čest. zem. 6429/1/10 i čest. zgr. 3625/1/2/3 K.O. Split i to stanova veličine cc-a 93m². Također među strankama nije sporno niti da su, prilikom zaključenja spomenutih Predugovora, tužitelj-protutuženik pod 1.Zaninović isplatio iznos od 22.000 DEM, a tužitelj-protutuženik pod 2.Roje iznos od 17.000 DEM.

Među strankama je međutim sporno na ime čega su navedeni iznosi isplaćeni.

Tužitelji-protutuženici tvrde da su predane iznose od ukupnih 39.000 DEM tuženicima-protutužiteljima isplatili na ime dijela dogovorene kupoprodajne cijene, a tuženici-protutužitelji tvrde da je isti iznos primljen po osnovi kapare.

Dakle, predmet ovog spora su zahtjevi tužitelja-protutuženika radi isplate iznosa koji predstavljaju kunsku protuvrijednost iznosa od 22.000 DEM i iznosa od 17.000 DEM na ime povrata isplaćenog na ime djelomičnog ispunjenja ugovora od strane tužitelja-protutuženih tuženicima-protutužiteljima, temeljem Predugovora o prodaji sklopljenih dana 08. siječnja 1998.g. između tužitelja-protutuženih kao kupaca i Marina Šegvića i Vukosave Mitrović, zastupanih po tuženiku-protutužitelju pod 1.Vrsaloviću, te zahtjev tuženih-protutužitelja radi isplate iznosa od 247.157,00 kn na ime nadoknade štete uzrokovane tuženicima-protutužiteljima neizvršenjem, odnosno, raskidom navedenih predugovora od strane tužitelja-protutuženih.

Odredbom čl.79. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, 35/05 i 41/08, u daljnjem tekstu: ZOO) propisano je vraćanje i uračunavanje kapare i to tako da je propisano da ako je u trenutku sklapanja ugovora jedna strana drugoj dala stanoviti iznos novca ili stanovitu količinu drugih zamjenjivih stvari kao znak da je ugovor sklopljen (kapara), da se ugovor smatra zaključenim kad je kapara dana, ako nije što drugo ugovoren. U slučaju udovoljenja ugovoru kapara da se mora vratiti ili uračunati u ispunjenje obveze, a ako nije što drugo ugovoreno, strana koja je dala kaparu ne može odustati od ugovora ostavljajući kaparu drugoj strani, niti to može učini druga strana vraćanjem dvostruke kapare.

Isto tako je odredbom čl.99.st.2. ZOO-a propisano da pri tumačenju spornih odredbi ugovora se ne treba držati doslovnog značenja upotrijebljenih izraza već da se treba istražiti zajedničku namjeru ugovaratelja i odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava utvrđenim ovim zakonom.

Međutim, da bi stanoviti iznos novca koji je u trenutku zaključenja ugovora jedna strana dala drugoj u slučaju spora bio kapara ili djelomično ispunjenje ugovora, potrebno je utvrditi da li su stranke u govorile kaparu, a davanju kapare trebao bi prethoditi sporazum stranaka koji je sporedni ugovor o kapari. Za postojanje kapare nije dovoljno da jedna ugovorna strana drugoj nešto dala, npr. neki iznos novca, već je potrebno da su se ugovorne stranke sporazumjele da se radi o kapari, jer se u protivnom ono što je jedan ugovorna strana dala drugoj smatra djelomičnim ispunjenjem ugovora. U tom slučaju smatralo bi se da ono što je jedna strana dala drugoj jest djelomično ispunjenje ugovorne obveze kao npr. djelomična isplata kupovne cijene kod ugovora o prodaji, a ne bi se smatrala kao isplata kapare.

U konkretnoj pravnoj stvari valjalo je dakle, obzirom na različite tvrdnje stranaka ispitati sa kojeg osnova su tužitelji-protutuženici dali iznos od ukupnih 39.000 DEM tuženicima-protutužiteljima.

Doista, u spomenutom Predugovoru stoji da danom potpisa Predugovora tužitelji-protutuženici sa naslova kapare isplaćuju prodavateljima upravo utužene iznose, međutim tužitelji-protutuženici tvrde tijekom cijelog postupka da su obje ugovorne strane znale da se u naravi ne radi o kapari iako je taj pravni termin korišten, već da se radilo o isplaćenom novcu na ime dijela dogovorene kupoprodajne cijene.

Tužitelji-protutuženici naprijed navedenu tvrdnju potkrjepljuju posebno činjenicom što u trenutku zaključenje spornih Predugovora u kojima je na nespretn način korišten termin kapare,

objekt u kojem su trebali kupiti stan i to zaključenjem konačnog ugovora o kupoprodaji, nije još niti bio započet sa izgradnjom. Dakle, tužitelji-protutuženici tvrde da su u naravi sklapanjem ovih Predugovora i to ne samo sa njima već i sa ostalim zainteresiranim budućim kupcima tuženici-protutužitelji dobili početna sredstva potrebna za izgradnju budućeg objekta.

U svom iskazu kojeg je dao na ročištu za glavnu raspravu dana 25. rujna 2002.g. tužitelj-protutuženik pod 1. Juroslav Zaninović kazao je da je 1997.g. posve slučajno saznao da će se poduzeti gradnja ovog objekta, a o toj izgradnji da ga je upoznao vlasnik kuće koju su tuženici otkupili i to baš Vojko Šegvić. Kada je saznao tko će biti izvođač radova on da je spoznao da u stvarnosti poznaje Vrsalović Franu pa je s njime stupio u kontakt jer je silno bio zainteresiran za kupnju stana u toj budućoj zgradi. Tim njegovim željama da se pridružio i njegov zet, tužitelj-protutuženik pod 2. Roje pa su krenuli u pregovore za kupnju dva buduća stana. Objekt da je bio u fazi planiranja, a kad se on obratio tuženiku-protutužitelju pod 1. Vrsaloviću on da mu je odmah ponudio ugovor koji je njemu bio zadovoljavajući, no ugovor da je ponio svom prijatelju koji je pravnik po struci da on to malo pogleda i da vidi je li sve u skladu sa zakonom. Konačno da je došlo do sklapanja spornog Predugovora, a koji je za cilj imao zaštitu i njega kao kupca te tuženih-protutužitelja kao prodavatelja. Termin osiguranja da nikome nije pao na pamet zato što je to pravni termin i kao takav se našao u Predugovoru. On da je već 08. siječnja 1998.g. tuženima-protutužiteljima položio na ruke akontacije u visini koja je utužena, za sebe i zeta, no kako je vrijeme odmicalo, da se u njegovoj obitelji dogodilo nešto što je promijenilo uvjete njihovih života i mogućnosti, tako da je zajedno sa zetom, tužiteljem-protutuženikom pod 2. Rojom zaključio da oni ne bi mogli dalje financirati izgradnju stanova radi čega su se obratili tuženiku-protutužitelju pod 1. Vrsaloviću i to mu priopćili te se dogovorili da im se uloženi novac vrati, što je isti i obećao. Osjećajući moralnu obvezu da su se oni angažirali preko Ivanovića koji je imao agenciju za promet nekretninama da sami pronađu zamjenske kupce. Njemu da se činilo dosta dugo vremena da će povrat novca biti izvršen bez problema, iako mu je tuženik-protutužitelj pod 1. Vrsalović u više navrata odugovlačio povrat novca navodeći da tuženici-protutužitelji imaju problema u izgradnji, npr. da im je pukla fasada, da imaju problema sa pojedinim izvođačima radova i sl. U mjesecu studenog 2000.g. da je sreo zz tuženika-protutužitelja pod 2. Bucal d.o.o. Split Zlatara i pitao ga kad će dobiti povrat novca, a on tada da mu je kazao da će sigurno biti prvi na popisu, međutim naknadno da ga je obavijestila njegova dobra prijateljica, javna bilježnica Mirjana Popovac, kako joj je Zlatar kazao da mu novac neće vratiti. Kada je shvatio da novca svoga vidjeti neće da se odlučio na tužbu. Tužitelj-protutuženik pod 1. Zaninović u svom je iskazu dalje kazao da je sastavljač predugovora bio Dragan Ivanović koji inače ima agenciju za promet nekretnina te da prilikom sklapanja Predugovora nije bio nazočan niti je strankama posebno pojašnjavao pojedine odredbe predugovora. Tužitelj-protutuženik pod 1. Zaninović izrijeком je opovrgao da bi zbog njegovih želja i zahtjeva tuženici-protutužitelji bili prisiljeni mijenjati planove oko izgradnje poslovno stambenog prostora, ali je kazao da je davao određene sugestije, čisto iskustvene, ali bez postavljanja bilo kakvih uvjeta. Nadalje je isti iskazao da je tuženicima-protutužiteljima pomagao i u drugim poslovima vezanima za samu izgradnju tako da ime je npr. pomogao dobiti izmijenjene uvjete za tzv. visoku zonu na tzv. nisku zonu, gdje su isti mogli uštedjeti novac. Njemu nikada nitko da nije spomenuo da bi zbog njegovog i zetovog odustanka tuženici-protutužitelji bili dovedeni u financijske poteškoće jer da mu je netko taj problem predočio, on zasigurno da bi podigao kredit i pridonio realizaciji kupnje obaju stanova.

Tužitelj-protutuženik pod 2. Marinko Roje u svom se iskazu u cijelosti priklonio onome što je o spornim činjenicama iskazivao njegov punac, a tužitelj-protutuženik pod 1. Zaninović.

Na ročištu za glavnu raspravu 25. rujna 2002.g. saslušan je i tuženik-protutužitelj pod 1. Vrsalović koji je iskazao da što se tiče samog početka poslovnih kontakata u vezi sa izgradnjom objekta sve odgovara točnom stanju stvari, kako su to ispričali tužitelji-protutuženi. Međutim, iskazao je i to da je do odustanka tužitelja-protutuženih od finaliziranja ugovora došlo zbog toga što su isti kupili stan u Lovretskim dvorima, a da je početno zamišljeni objekt doista mijenjan i to na insistiranje supruge Juroslava Zaninovića. Oni da su naknadno dobili pravo izgradnje još i III. kata te nadgrađa. Govoreći o „slučaju Radić“, Vrsalović je iskazao da je istome novac doista vraćen jer se njegov Predugovor razlikovao od Predugovora tužitelja-protutuženih, u istom naime, da nije bilo ugovorena kapara. Oni tužiteljima-protutuženicima da novac nisu vratili iz razloga što su krenule neke vrlo ružne priče, a radi njih su bili i u šteti, zbog čega da su zaključili da uslijed pregovora sa tužiteljima-protutuženima, gdje je spominjan povrat dijela novca, da će od istih potraživati svu nastalu štetu za neizgradnju poslovnog prostora i uzimanje kredita i sl. Vrsalović je potvrdio da su se njemu tužitelji-protutuženici obratili za povrat novca te da su im oni doista imali namjeru novac i vratiti sve do pred prethodnu raspravu u ovoj pravnoj stvari kada su čuli neke priče pa su zaključili da su zbog tužitelja-protutuženih na šteti, štetu da su sabrali i zaključili da tužiteljima neće vratiti ama baš ništa. Posebno upitan Vrsalović je kazao da je kod sklapanja Predugovora postojao idejni projekt buduće zgrade na temelju kojeg je dobivena lokacijska dozvola, prilikom čijeg dobivanja su dobili mogućnost izgradnje još jednog kata te je tako i pristupljeno dalje a za potrebe dobivanja građevinske dozvole u izgradbi novog idejnog projekta koji je imao odstupanja od prvog na način da je praktički izbačen stražnji dio projekta čemu da je doprinijela i supruga tužitelja-protutuženika pod 1. Zaninovića. Vrsalović je potvrdio da je u stražnjem dijelu ostao isti broj poslovnih prostora koji su u kvadraturi nešto manji i to upravo za taj natkriveni dio koji je iz projekta izbačen, a dalje upitan da li je u novom projektu postojalo projektirano i nadgrađe, Frane Vrsalović je odgovorio potvrdno. Kredite da su tuženici-protutužitelji podizali jer im je nedostajalo novca a koji krediti da su traženi i pri samoj izgradnji, pretpostavio je da je to bilo kad su morali plaćati određene radove, te je potvrdio da su tužitelji-protutuženici njima novac predali prije same izgradnje, a i povrat novca su tražili prije same izgradnje. Tuženik-protutužitelj potvrdio je da je tužiteljima-protutuženicima obećao izvršiti povrat novca ali da nije spominjao koliko će im novca vratiti.

Zakonski zastupnik tuženika-protutužitelja pod 2. Ante Zlatar u svom je iskazu danom na ročištu za glavnu raspravu 25. rujna 2002.g. kazao da je prije potpisa Predugovora ponudio tužiteljima-protutuženima Predugovor kojeg oni izričito nisu htjeli potpisati te su na nagovor svog savjetnika Dragana Ivanovića inzistirali na Predugovoru koji je bio nepovoljniji za njih tj. tuženika-protutužitelja. Po tom Predugovoru da su primili sredstva koja nisu služila u tom trenutku za financiranje dobivanja dokumentacije za izgradnju predmetnog objekta, a u trenutku dospijea obveze koju tužitelji-protutuženici nisu izvršili, oni da su bili prisiljeni koristiti sredstva banke sa napravljenim planom priliva i odliva sredstva koji su im baš u tom trenutku služili za izgradnju objekta. Kada je saznao za odustanak od predugovora on osobno da je tužitelju-protutuženiku pod 1. Zaninoviću kazao da će im sredstva isplaćena vratiti umanjena za troškove, a kad su zbrojili svoje troškove da su onda vidjeli da je nastala šteta daleko premašila iznad uplaćene kapare.

Svjedok Dragan Ivanović u svom je iskazu na ročištu za glavnu raspravu dana 14. studenog 2002.g. kazao da je točno da ga je Juroslav Zaninović zamolio za pravnu pomoć obzirom da je imao namjeru od Frane Vrsalovića kupiti stan te u tom smislu da mu je donio predugovor koji on da je pročitao i zaključio da nije baš najbolji. Stoga da je on napravio novi Predugovor po narudžbi Juroslava Zaninovića i tako izmijenjena varijanta da je ponuđena Frani Vrsaloviću. U ovo vrijeme o kojem je svjedočio, svjedok je naveo da mu je dobro bilo poznato da još nije bila započeta realizacija samog objekta. Nekih par mjeseci poslije opisanog da se

pristupilo izvršenju ugovora a nedugo nakon toga Juroslav Zaninovića da ga je obavijestio da ima osobnih problema te da neće moći realizirati ugovor no da mu je Frane Vrsalović obećao vratiti novac i to dočim bude realizirao bilo koju od prodaje stanova. Svjedok Ivanović detaljno je opisao i to da mu je Juroslav Zaninović rekao ovom prilikom da je na sugestiju Frane Vrsalovića se angažirao pronaći kupca za stan, njegov ili zetov od kojih su oni odustali. On tada da je upitao gosp. Zaninovića je li to obećanje stavio i na papir, međutim Zaninović da mu je tada rekao da mu je Vrsalović prijatelj i da tu sigurno neće biti nikakvih problema. On osobno da je jednog zainteresiranog kupca uputio Juroslavu Zaninoviću koji je istog doveo u kontakt sa Franom Vrsalovićem. Svjedok Dragan Ivanović koji je neposredno bio uključen u sastavljanje predugovora iskazao je da je točno da je u predugovoru napisan naziv kapare, međutim, da se isti podrazumijevao kao izvršena uplata predujma za cijenu stana a što je vidljivo iz razloga što se stranke uopće nisu dogovarale što bi se sa tim iznosom trebalo dogoditi ako dođe do propasti ugovora.

Svjedokinja Ljiljana Zaninović u svom je iskazu opovrgla da bi bilo kome postavljala bilo kakve uvjete oko izgradnje, samo da je dala određene sugestije u smislu sigurnosti zgrade i stanovnika zgrade, međutim ne u formi uvjetovanja. Bezbroj puta da je zvala Franu Vrsalovića kako bi provjerila kad će njenom suprugu, tužitelju-protutuženiku ad.1, vratiti novac isti da joj je odgovarao da će se novac vratiti i da je siguran kao da je na banci te da će im vratiti njihov novac ali bez kamata. Frane Vrsalović jednom prilikom čak da je rekao da mu ne pada na pamet da ih prevari te da će im novac sigurno vratiti. Ona da je bila uvjerena da će tako i biti, sve dok jednom prilikom ona i suprug nisu susreli prijateljicu Mirjanu Popovac koja da im je rekla kako je Ante Zlatar rekao da im novac nema namjeru vratiti. Ona osobno da se čudila suprugu i zetu zašto ova obećanja ne formuliraju precizno i stave na papir, no oni bezgranično da su vjerovali Frani Vrsaloviću.

Svjedok Denis Radić kazao je da je kod tuženika-protutužitelja htio kupiti stan zbog čega je s njima sklopio predugovor, no kakao je u međuvremenu njemu iskočila neka druga alternativa on da je odustao od kupnje stana i tuženici-protutužitelji da su mu novac vratili. Novac da mu je vraćen već kad su započeti određeni radovi na izgradnji objekta.

Svjedok Neven Reić iskazao je da je kod Ante Zlatara rezervirao jedan manji stan u budućoj zgradi, a taj razgovor oko buduće kupnje da je vršen i prije dobivanja lokacijske dozvole, a nakon dobivanja lokacijske dozvole da je sklopljen predugovor i da je uplaćen tada izvjestan iznos novca. Kasnije kupnju stana da je realizirao putem kredita. Svjedok Reić također je iskazao da se njemu Ante Zlatar nikada nije žalio kako mu prodaja ide loše već je nasuprot tome govorio koliko je stanova prodao i koliko ih još ima za prodaju. Sama realizacija objekta njemu da se čini da je malo kasnila, ali koliko točno to da ne može kazati.

Svjedok Goran Petričić kazao je da je jedan od kupaca stana u zgradi i to baš na IV katu i upravo tužitelj-protutuženik pod 1. Zaninović da ga je uputio na tuženike-protutužitelje, a radi ove kupnje. Čak Juroslav Zaninović da je i upriličio sastanak sa tuženicima-protutužiteljima kojom prilikom je on sa istima pregovarao oko kupnje svog stana. Svjedok Petričić pretpostavio je ali nije znao sa sigurnošću, da i tužitelji-protutuženici imaju sličan ugovor kao i on, a u kojem ugovoru je stajalo da se može odustati od kupnje stana, međutim, kako on nije namjeravao odustati od kupnje stana, on na tu odredbu da nije obraćao pažnju. Sami predugovor da je on potpisao bez da ga je nosio nekome na pregleda a isti da mu je bio ponuđen od Ante Zlatara. Ovaj svjedok nadalje je kazao kako mu je jednom prilikom tužitelj-protutuženika da im Ante Zlatar još nije vratio novac kojeg je trebao vratiti po ugovoru.

Odredbom čl.2. ZPP-a sud više nije ovlašten i obvezan potpuno i istinito utvrditi sporne činjenice o kojima ovisi osnovanost zahtjeva. Valja naglasiti da su od 01. prosinca 2003.g., a sukladno odredbi čl.282. ZPP-a, stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

Stoga je dakle, sud ovlašten odlučivati samo na temelju činjenica i dokaza koje su stranke iznijele tijekom postupka.

U nastavku postupka nakon što je ukinuta prvostupanjska presude istog suda pod poslovnim brojem IIP.1788/00 a slijedeći uputi iz ukidnog rješenja Županijskog suda u Splitu pod brojem GŽ-503/04, pregledana je prepiska između punomoćnika parničnih stranaka u vidu dopisa što ga je 30. siječnja 2001.g. uputio odvjetnik Mirko Drašković, u tom trenutku kao punomoćnik tuženih-protutužitelja, odvjetnici Vesni Ćuković, kao punomoćnici tužitelja-protutuženih. Iz ovog dopisa, kojem je očito prethodio dopis kojim su tužitelji-protutuženi pozvali na isplatu odnosno povrat novca tuženike-protutužitelje, jasno je razvidno da su tuženici protutužitelji imali volju na sklapanje nagodbe za iznos od 19.500 DEM s rokom od 1 (jedne) godine ma što taj rok značio.

Prilikom dopunskog saslušanja parničnih stranaka tužitelj-protutuženik pod 1. Juroslav Zaninović izrijekom je kazao da je iznos od 22.000 DEM kao i iznos od 17.000 DEM predao upravo on na ruke Frane Vrsalovića sa kojim je u društvu bio Ante Zlatar. Isto tako tužitelj-protutuženik pod 1. Zaninović kazao je da je njemu bilo poznato kako će se Predugovor zaključiti na način da će na mjestu prodavatelja biti naznačeni Marin Šegvić i Vukoslava Mitrović, ali iz razloga jer su bili vlasnici zemljišta na kojem se zgrada trebala raditi. Međutim, ove osobe da kod sklapanja Predugovora nisu bile nazočne već upravo Frane Vrsalović i Ante Zlatar. Poduzeće Bucal d.o.o. Split da je doista registrirano nešto kasnije od sklapanja ovog pravnog posla međutim, upravo je poduzeće Bucal d.o.o. Split bio taj koji je gradio zgradu. Svi razgovori koji su vođeni oko povrata novca da su vršeni upravo sa Vrsalovićem i Zlatarom, a novac koji je predan da je predan kao prva tranša za sklopljeni posao. Ovo davanje novca da je bilo ustvari stvaranje početnog kapitala Vrsaloviću i Zlataru za početak izgradnje, do kojeg zaključka gledano na problem sa jedne vremenske distance. Objekt u kojem je živio Marin Šegvić da je srušen tijekom mjeseca studenog 1998.g. Navodni troškovi zbog kojih su Vrsalović i Zlatar u pregovorima pokušali umanjiti potraživanje ranije plaćenog iznosa da nisu mu poznati zbog čega su nastali a niti da su se narečeni ikada očitovali o tome koji su to troškovi bili. Investitor predmetnog objekta u kojem su on i njegov zet-tužitelj-protutuženik pod 2. Roje trebali kupiti stan da je bio baš Bucal d.o.o. Split, a kod predaje novca da se na sastanku zatekao Ante Zlatar baš u funkciji budućeg investitora. Da će se na spornoj nekretnini graditi zgrada, oni da su saznali od Vojka Šegvića, sina Marina Šegvića koji su Roji ispričali i potvrdili da će dati zemlju za izgradnju i da bi u budućem objektu oni trebali za zemlju dobiti tri stana, a ostatak da će ići u prodaju.

U dopunskom saslušanju Ante Zlatar pak kazao je da je svoje udjele u poduzeću Bucal d.o.o. Split prodao drugoj osobi pa da su svi dokumenti vezani za posao ostali u firmi koja je nastavila s radom ali da se on ničega iz ovog posla više ne sjeća. U svakom slučaju da u cijelosti ostaje kod iskaza kojeg je dao 25. rujna 2002.g.

Nadalje kod dopunskog saslušanja Vrane Vrsalović je kazao također da ostaje kod ranijeg iskaza od 25. rujna 2002.g. te je dodao kako je stambeno poslovni objekt na spornim nekretninama izgradio tuženik-protutužitelj pod 2. Bucal d.o.o. Split (sada sa sjedištem u Bolu) sredstvima kupaca a između ostalog i sredstvima tužitelja-protutuženih. Suvlasnici tuženika-

protutužitelja pod 2. da su bili upravo on, Frane Vrsalović i Ante Zlatar dok je sve financijske poslove u tom poduzeću poduzeo baš Ante Zlatar koji mu je tijekom njihovog poslovnog odnosa uvijek govorio da je rastrošan i da će on upravljati novcem tako da je i novac koji je dobiven od Zaninovića i Roje završio u zlatarovim rukama. Inače, da on ustraje u tvrdnji da su predmetni iznosi od strane ugovornih stranaka predani kao kapara baš kako to Zakon predviđa. U Predugovoru da su se kao prodavatelji našli Marin Šegvić i Vukoslava Mitrović samo zato što su bili vlasnici zemljišta na kojem se objekt gradio i da stoga te osobe nisu preuzele predmetni novac od tužitelja- protutuženih već baš on i Zlatar. Frane Vrsalović potvrdio je da je po njegovom sjećanju i sklapanje Predugovora i davanje novca išlo paralelno a je li tom prilikom razgovarano o izgradnji objekta to da se ne sjeća. Frane Vrsalović nije znao gdje je i tko je napisao Predugovor te isto tako je kazao da se ne sjeća niti razgovora oko ponude za mirno rješenje ovog spora.

Analizom provedenog dokaznog postupka sud je zaključio da je kod sklapanja Predugovora među strankama došlo doista do ugovaranja isplate dijela novca na ime kupnje budućeg stana odnosno budućih stanova, a ne do ugovaranja kapare kao pravnog termina kakvog poznaje pozitivno pravno zakonodavstvo. Kako je već na početku bilo rečeno, a da bi se smatralo da je došlo do ugovaranja kapare, bilo bi potrebno da istome prethodi sporazum stranaka. U konkretnoj pravnoj stvari međutim takvog sporazuma nema. Tužitelji-protutuženici i tuženici-protutužitelji prilikom sklapanja Predugovora doista su ugovorili predaju izvjesnog iznosa novca i to prema motrištu ovog suda na ime dijela dogovorene kupoprodajne cijene stanova. Da je tome tako u prilog su svjedočili ne samo tužitelji-protutuženici, jer njihove iskaze sud bi još mogao i tretirati pristranima i neobjektivnima, već i svjedoci kao što je npr. svjedok Ivanović te potom Ljiljana Zaninović. Uostalom i sam tuženik-protutužitelj pod 1.Vrsalović u svom je iskazu praktički priznao da je prednje utvrđenje suda istinito i točno jer je potvrdio da su tuženici-protutužitelji imali namjeru tužiteljima-protutuženima vratiti novac sve dok nisu čuli određene priče i zaključili da bi ustvari oni bili na šteti. Čak štoviše Frane Vrsalović je u svom iskazu kazao da tužiteljima-protutuženima novac nije vraćen jer su krenule ružne priče što je njih navelo na zaključak, a nakon pregovora sa tužiteljima gdje je spominjan povrat dijela novca, da su oni ipak oštećeni zbog odustanka tužitelja-protutuženih od kupnje stanova. Također je sud zaključio da je njegovo prednje utvrđenje u potpunosti točno i iz razloga što je zz tuženika-protutužitelja pod 2.Ante Zlatar prilikom svog iskazivanja kazao da je u trenutku dospijeca obveze tužitelja-protutuženika prema istom Predugovoru, a radi njihovog neizvršavanja ugovorenog, došlo do situacije da su tuženici-protutužitelji morali koristiti sredstva banaka. Ante Zlatar je čak štoviše kazao da je osobno rekao tužitelju-protutuženiku pod 1.Zaninoviću da će im novac vratiti ali kad obije štetu koja je njima, tuženicima-protutužiteljima nastala. Iz prednjeg je za zaključiti da je sporazum među strankama o povratu novca ili točnije rečeno sporazum o tome da se novac u visini od ukupnih 39.000 DEM u trenutku zaključenja Predugovora doista prima kao dio dogovorene kupoprodajne cijene, pa se isti kao takav ima i vratiti.

Dodatno se ističe da ovakav zaključak suda ima uporište i u utvrđenjima proizišlima iz kasnijih pregovora stranaka glede mirnog rješenja nastalog spora. Doista se opravdanim postavlja pitanje zašto bi se tuženici-protutužitelji dogovarali s tužiteljima – protutuženima oko vraćanja bilo kakvog iznosa ako su bili uvjerenja i takvog su tijekom cijelog ovog postupka da su predani novci bili predani kao kapara. U smislu prigovora koje je istakao kasnije, u nastavljenom postupku, tuženik-protutužitelj pod 2. Bucal d.o.o. Bol (ranije sa sjedištem u Splitu) da bi se u njegovom slučaju radilo o promašenoj pasivnoj legitimaciji jer da nije bio ugovorna stranka Predugovora koji je temelj traženja tužitelja-protutuženih u ovom postupku za istaći je da isti prigovor nije osnovan jer se pažljivom analizom izvedenog dokaznog postupka i bez obzira na kasniju izjavu sadašnjeg zz ovog tuženika, Stipe Prolića da o ovim pravnim poslovima ne zna

ništa te da o njima ne pronalazi traga u dokumentaciji poduzeća što ga je kupio od Ante Zlatara, jasno vidi da je predmetni pravni posao napravljen od strane Frane Vrsalovića i Ante Zlatara i to stvarno u svoje ime i za svoj račun bez obzira na formu i oblik u kojem je njihova stvarna volja predstavljena. Da je tome tako potvrdio je i sam Frane Vrsalović kako u svom prvom iskazu tako i prilikom svog dopunskog saslušanja kada je naveo da je predmetni novac uzeo on a od njega da ga je potom uzeo Ante Zlatar i da ga nikada nisu predali Marinu Šegviću i Vukosavi Mitrović. Da je jedini osnivač Bucala d.o.o. Split bio upravo Ante Zlatar a da je Bucal d.o.o. Split bio investitor objekta u kojem su stanovi za tužitelje-protutužene trebali biti izgrađeni to nitko nije tijekom postupka osporio jer tome u prilog svjedoče uostalom i brojni materijalni dokazi, ranije navedeni.

Još jednom se ističe da su utuženi iznosi u tužbi tužitelja-protutuženih upravo iznosi koji su dati kao prva tranša za kupnju stana i u tom dijelu sud u potpunosti poklanja vjeru u kazivanje baš tužitelju-protutuženiku pod 1. Juroslavu Zaninoviću čiji je iskaz sudu bio najuvjerljiviji, logičan i jasan, a pratila ga je i odgovarajuća materijalna dokumentacija kao uostalom i iskazi ostalih ugovornih strana iz Predugovora. Pri tom se naravno misli na činjenicu da su iskazi Frane Vrsalovića i Ante Zlatara bili nedosljedni i nelogični te su takvom svojom ne-snagom samo poduprijeli iskaz Juroslava Zaninovića.

Zbog svega naprijed navedenog sud je tuženike-protutužitelje obvezao na izvršenje povrata tj. isplate tužiteljima isplaćenog novca koji je u trenutku zaključenja predugovora isplaćen u valuti DEM, no kako je u međuvremenu došlo do prestanka važenja te valute i njezinog povlačenje iz opticaja a ista je zamijenjena valutom EUR kao jedinog platežnog sredstva na podulju Europske zajednice i u prometu iste Europske zajednice za svijetom, to su tuženici-protutužitelji obvezani pod toč.I. izreke ove presude izvršiti isplatu – povrat novca tužitelju-protutuženiku pod 1.Zaninoviću u visini od 22.000 DEM ili konvertirano u visini od 11.248,42 EUR-a. Pod toč.II. izreke presude tuženici-protutužitelji obvezani su pak izvršiti isplatu-povrat novca tužitelju-protutuženiku pod 2.Roji u visini od 17.000 DEM ili konvertirano u visini od 8.691,96 EUR-a. Zbog postupanja tuženika-protutužitelja tužiteljima-protutuženicima dosuđena je i kamata koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju i to od dana izvršene isplate dijela dogovorene kupoprodajne cijene tj. od 08. siječnja 1998.g. pa do konačne isplate i to pozivom na odredbu čl. 395. ZOO-a, na način kako je to pobliže u izreci presude pod navedenim točkama i odlučeno.

Što se pak tiče protutužbenog zahtjeva tuženika-protutužitelja za istaći je da isti ničim, ali baš ničim, nisu dokazali da im je zbog postupanja tužitelja-protutuženih nastala ikakva šteta, a posebice ne ona šteta koju bi im trebali nadoknaditi tužitelju-protutuženici. Očito je cijeli posao oko projekta tuženicima-protutužiteljima išao i više nego dobro, a tome u prilog svjedoči i svjedok neven Reić koji je baš iz razgovora s Antom Zlatarom stekao dojam da prodaja stanova ide odlično s tim da se Zlatar nije požalio da bi imali bilo kakvih financijskih problema. Nadalje, stanove su tuženi-protutužitelji prodavali na tržištu po cijeni od 2.300 DEM po m2 s tim da su kredit na kojeg se u postupku pozivaju ishodili čak 3 mjeseca nakon prodaje stana. Tuženi-protutužitelji imali su planirana sredstva plaćanja za dinamiku izgradnje objekta već u trenutku zaključenja kupoprodajnih ugovora čak i sa drugim kupcima, a sud napominje da su oni u poslovanju morali računati sa određenim rizicima koji nužno prate sve poslove građenja. Normalno je da tuženici-protutužitelji nisu mogli svoje obveze podmirivati samo isplanirane prodaje ili dinamike sredstava pribavljenih od prikupljanja kupoprodajnih cijena, već i iz kredita jer naprosto nisu mogli dopustiti da gradnja njihovog objekta ovisi isključivo o uplatama budućih stanara zgrade. Tuženici-protutužitelji nisu sudu na niti jedan način dokaza da su zbog odustanka tužitelja-protutuženika od realizacije i finalizacije prodaje bili prisiljeni prodavati stanove po

nižoj cijeni jer je činjenica da kupoprodajna cijena stanova ovisi o tržišnoj cijeni koja se maksimalno može postići u vrijeme prodaje.

Obzirom, dakle, na činjenicu da su tuženici-protutužitelji sa tužiteljima-protutuženicima raskinuli ugovor sporazumno uz vlastito obvezivanje na isplatu primljenog iznosa kupoprodajne cijene te obzirom na činjenice na koje su ukazivali tijekom svojeg svjedočenja i Frane Vrsalović i Ante Zlatar, za zaključiti je da tužitelji-protutuženi u ničemu nisu uzrokovali eventualnu i nedokazano nastalu štetu tuženicima-protutužiteljima za koju sud ionako drži da nije ni nastala, posebice ne radi ponašanja tužitelja-protutuženih, to je protutužbeni zahtjev tuženih-protutužitelja valjalo odbiti u cijelosti kao neosnovan. Sud ne može a da se ne upita u ovom trenutku i kod ovakvih utvrđenja kakva je to šteta za koju tuženici-protutužitelji nisu znali dok nisu nakon podnošenja tužbe i neuspjelih pregovora oko mirnog rješenja spora i odluke o povratu novca saldirali stanje pa su je tek tada uočili i to ni manje ni više nego u iznosu od cca. četvrtine milijuna kuna. Ovo sud upućuje na zaključak da je protutužbeni zahtjev podignut samo u cilju odugovlačenja postupka oko povrata novca tužiteljima-protutuženicima. Kako je u ovom dijelu, glede protutužbenog zahtjeva, teret dokazivanja bio na tuženicima-protutužiteljima a isti nisu na ove okolnosti predlagali nikakvih daljnjih dokaza to je sud zaključio raspravljanje po protutužbenom zahtjevu i sudio je temeljem stanja u spisu. U spisu pak nije bilo nikakvih konkretnih dokaza koji bi podupirali tvrdnje tuženih-protutužitelja da im je zbog odustanka tužitelja-protutuženih od zaključenja konačnog ugovora nastala šteta, poglavito ne ona koju bi im isti imali naknaditi.

Da šteta istima nije nastala potvrdio je prilikom svog saslušanja još i novi zz i direktor tuženika-protutužitelja Bucala d.o.o. Bol, Stipe Prolić koji je na izričit upit suda prilikom svog svjedočenja kazao da on nema nikakvih spoznaja da bi bilo kome šta dugovao ili da ima nenaplaćenih potraživanja, on odnosno poduzeće te da ga na eventualnu štetu nije upozorio niti Ante Zlatar kad mu je prodavao svoje vlasničke udjele.

Radi svega naprijed odlučeno je kao pod toč. III. izreke presude.

Odluka o parničnom trošku temelji se pak na odredbi čl. 154 ZPP-a tako da je tužiteljima-protutuženima priznat parnični trošak za slijedeće poduzete radnje: kod utvrđene VPS iz tužbe od 156.000,00 kn tužiteljima je trošak priznat za sastav tužbe i pristup i zastupanje na ročištu za glavnu raspravu 17. travnja 2001.g. – svaka radnja po 186 bodova te dodatno 93 boda za sastav prijedloga privremene mjere; a kod utvrđene VPS iz protutužbe od cc-a 248.000,00 kn tužiteljima je priznat još i: trošak pristupa na šest ročišta na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari (14. lipnja 2001.g., 17. rujna, 26. rujna, 14. studenog, 13. prosinca 2002.g. i 02. srpnja 2003.g.) i sastav jednog obrazloženog podneska od 10. lipnja 2002.g. – svaka radnja po 463 boda te pristup na jedno ročište na kojem se raspravljalo samo o procesnim pitanjima – 231 bod. U nastavljenom postupku tužiteljima-protutuženima priznat je još trošak u skladu sa novom Tarifom i to za pristupe i zastupanja na ročištima od 19. prosinca 2005.g., 27. ožujka 2006.g., 02. lipnja i 14. listopada 2008.g. te 17. travnja, 08. svibnja i 01. srpnja 2009.g. te sastav obrazloženog podneska od 08. svibnja 2009.g. – svaka radnja po 250 bodova. Ukupni zbir od 5.937 bodova pomnožen je zajedno s vrijednošću boda uvećanom za paušal ili iznosom od 10,00 kn a potom je istom trošku dodat još i iznos od 13.061,40 kn na ime 22% PDV-a. Matematičkom operacijom zbrajanja naprijed navedenih dvaju iznosa dobiven je ukupan iznos parničnog troška prouzročenog tužiteljima protutuženicima u visini od 72.431,40 kn koliko im s ove osnove imaju platiti, solidarno, tuženici-protutužitelji.

Radi svega naprijed iznijetog odlučeno je kao pod točkom IV. izreke presude.

U Splitu, 16. srpnja 2009.g.

S U D A C

Dunja Ljubičić, v.r.

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda a za Županijski sud u Splitu, u 3 primjerka.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik
(Dijana Gyuković)

OPĆINSKI SUD U SPLITU
- primijeno -
neposredno - poštom

10. 11. 2011

obično-preporučeno na pošti
dana _____ R _____

Odvjetnica: Vesna Čuković, 21000 SPLIT, Kvaternikova 31, tel/fax: 021/500-639

OPĆINSKI SUD U SPLITU

OVRHOVODITELJI: 1. JUROSLAV ZANINOVIĆ, iz Splita, Karamanova 8
2. MARINKO ROJE, iz Splita, Vukovarska 92, oba zastupana po
punomoćniku Vesni Čuković odvjetnici u Splitu

OVRŠENIK: BUCAL d.o.o., Bol, Hrvatskih domobrana bb, koje zastupa zz Stipe
Prolić, iz Kaštel Sućurca, Cesta 63, OIB: 35324375950

PRIJEDLOG ZA OVRHU

radi: naplate novčane tražbine na nekretnini u vlasništvu ovršenika

1. Pravomoćnom i ovršnom presudom Općinskog suda u Splitu br. P2-1971/10, od 29. listopada 2010. g., obvezan je ovršenik, solidarno sa Franom Vrsalovićem, iz Splita, Hrvatskih iseljenika 8, da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati ovrhovoditelju:
 - pod 1. Juroslavu Zaninoviću iznos od 11.248,42 EUR-a, u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate sa kamatom koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju, a koja na iznos od 22.000.- DEM teče od 08. siječnja 1998. do 01. ožujka 2002., a na iznos od 11.248,42 EUR-a od 01. ožujka 2002. g. do potpune isplate;
 - pod 2. Marinku Roji iznos od 8.691,96 EUR-a, u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate sa kamatom koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju, a koja na iznos od 17.000.- DEM teče od 08. siječnja 1998. do 01. ožujka 2002. g., a na iznos od 8.691,96 EUR-a, sa kamatom koja teče od 01. ožujka 2002. godine do potpune isplate,
 - te im naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 76.100,10 kn.

DOKAZ: -pravomoćna i ovršna presuda naslovnog suda br. P2-1971/10 od 29. listopada 2010.

2. Kako ovršenik u paricijskom roku nije dobrovoljno ispunio svoju obvezu, to ovrhovoditelji predlažu da naslovni sud temeljem odredbi Ovršnog Zakona RH, donese sljedeće

RJEŠENJE O OVRSI

1. Na temelju pravomoćne i ovršne presude Općinskog suda u Splitu br. P2-1971/10, od 29. listopada 2010. g., a radi naplate novčane tražbine ovrhovoditelja:

ad.1.) **Juroslava Zaninovića** u iznosu od 11.248,42 EUR-a, u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate sa kamatom koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju, a koja na iznos od 22.000.- DEM teče od 08. siječnja 1998. do 01. ožujka 2002., a na iznos od 11.248,42 EUR-a od 01. ožujka 2002. g. do potpune isplate,

a.d. 2.) **Marinka Roje** u iznosu 8.691,96 EUR-a, u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate sa kamatom koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju, a koja na iznos od 17.000.- DEM teče od 08. siječnja 1998. do 01. ožujka 2002. g., a na iznos od 8.691,96 EUR-a, sa kamatom koja teče od 01. ožujka 2002. godine do potpune isplate,

a.d. 3) te troškova parničnog postupka u iznosu od 76.100,10 kn, sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 29. listopada 2010. g. do isplate, prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za 5% poena, kao i troškova ovog ovršnog postupka, sukladno odluci suda, određuje se

o v r h a

- na nekretnini u vlasništvu ovršenika i to baš : 1. ZK tijelo V – etaža: 133/2733 1. dijela 5. zk.tijela Z.U. 3908, Poduložak br. 1, a koji je suvlasnički dio povezan s posebnim dijelom nekretnine i u naravi predstavlja sklonište u podrumu, označen br. 1, površine 132,58 m² u zgradi izgrađenoj na nekretnini oznake oznake čest.zem. 6429/1 (sklonište, gradilište, kuća,) i čest. zem. 6429/9 (neplodno), obe Z.U. 3908, PU 1, K.O. Split, utvrđenjem vrijednosti navedene nekretnine, njezinom prodajom i namirenjem ovrhovoditelja iz novčanog iznosa dobivenog prodajom.
- Zemljišnoknjižnom odjelu naslovnog suda nalaže se upis zabilježbe ovrhe.

Popis troška ovrhovoditelja:

- za sastav ovršnog prijedloga 2.500,00 kn
- PDV 23%
- sudska pristojba, prema odluci suda

PUNOMOĆNIK
ODVJETNICA
VEBNA ČIPILOVIĆ
21016 SPLIT, Kneževa ulica 31
Tel./fax: 021 330-724

Republika Hrvatska
OPĆINSKI SUD U SPLITU

Ovr- 6507/11

RJEŠENJE O OVRSI

Sud određuje predloženu ovrhu.

Ovrhovoditelju se određuje trošak od kn = 4.920,50

Poziva se ovrhovoditelj da u roku od 8 dana uplati predujam za izlazak službene osobe u iznosu od kn , a na račun ovog suda broj **2390001-1300000195**, poziv na broj 05-01 u protivnom će se postupak obustaviti (čl.14.st.2. OZ-a).

OPĆINSKI SUD U SPLITU

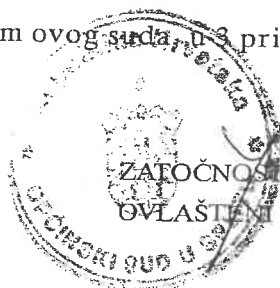
Split, 14. 11. 2011.

SUDAC:

Sudac: STIPE MASLE

PRAVNA POUKA: Protiv ovog rješenja stranke mogu izjaviti žalbu sve u roku od 8 dana od dana dostave pisanog opravka istog.

Žalba se podnosi Županijskom sudu u Splitu, a putem ovog suda u 3 primjerka.

NESLUŽBENA KOPIJA

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Splitu
ZEMLJIŠNOKNJIŽNI ODJEL SPLIT

Stanje na dan: 12.11.2020. 23:15

ZK uložak u prijepisu (NIJE VERIFICIRAN!)

Katastarska općina: 329835, SPLIT

Broj ZK uložka: 3908

Broj zadnjeg dnevnika: Z-14796/2016

Aktivne plombe:

VIŠE ZK TIJELA

IZVADAK IZ ZEMLJIŠNE KNJIGE

POSEBNI IZVADAK: SUVLASNIČKI UDIO REDNI BROJ: 1 (OSTALO KAO NEPOTREBNO IZOSTAVLJENO)

A

Posjedovnica PRVI ODJELJAK

Rbr.	Broj zemljišta (kat. čestice)	Oznaka zemljišta	Površina			Primjedba
			jutro	čhv	m2	
1.	ZEM 6429/1	SKLONIŠTE, GRADILIŠTE, KUĆA			1554	
		SKLONIŠTE			149	
		GRADILIŠTE			734	
		KUĆA			671	
2.	ZEM 6429/9	NEPLODNO			32	
		UKUPNO:			1586	

DRUGI ODJELJAK

Rbr.	Sadržaj upisa	Primjedba
	Pred. 13. prosinca 2011. Z-13388/11	
1.1	Zabilježuje se da je za stambeno-poslovnu građevinu sagrađenu na čest.zem. 6429/1 Z.U. 3908, priložena uporabna dozvola Ureda državne uprave u Splitsko-dalmatinskoj županiji, Ureda za prostorno uređenje, stambeno-komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša broj 2181-04-00-00-01-05 klasa UP/I-361-05/00-01/00003 od 31. prosinca 2001. godine, koja se nalazi u zbirci isprava ovog suda pod broj Z-4011/09.	

B

Vlastovnica

Rbr.	Sadržaj upisa	Primjedba
	1. Suvlasnički dio: 133/2733 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-1)	
	dijela 5. zk. tijela Z.U. 3908, a koji je suvlasnički dio povezan s posebnim dijelom nekretnine i u naravi predstavlja sklonište u podrumu, označena br. 1, površine 132,58 m2	PODULOŽAK BR. 1
	BUČAL D.O.O., SPLIT	
1.2	ZABILJEŽBA, Pred. 21. siječnja 2019. Z-2146/19 Na temelju rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 14. St-688/2017-9 od 19. prosinca 2018. godine, zabilježuje se da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 14. St-1242/2015 od 20. travnja 2016. godine otvoren skraćeni stečajni postupak nad stečajnim dužnikom Bučal d.o.o. iz Splita, Doverska 1, OIB: 35324375950, te je isti zaključen skraćenim stečajnim postupkom nad dužnikom i određeno dužnika brisati iz sudskog registra, i zabilježba nastavljanja postupka radi naknadne diobe kao stečajne mase pod nazivom Stečajna masa iza Bučal d.o.o. u stečaju i upis stečajnog upravitelja: Dragan Josip Knežević, Dubrovnik, Palmotičeva 11, OIB: 97076984856, a u pogledu posebnog dijela nekretnine i to skloništa u podrumu, označena br. 1, površine 132,58 m2, vlasništva Bučal d.o.o., za cijelo.	

POSEBNI IZVADAK

B

Vlastovnica

Rbr.	Sadržaj upisa	Primjedba
1.3	ZABILJEŽBA, Pred. 03. listopada 2019. Z-32595/19 Na temelju rješenja Trgovačkog suda u Splitu broj: 4. St-688/2017-34 od 24. rujna 2019. godine, zabilježuje se prodaja nekretnina u stečajnom postupku stečajnog dužnika BUCAL d.o.o. u stečaju, OIB: 59362789947, Dubrovnik, Palmotićeve 11, glede 133/2733 dijela čest. zem. 6429/1, 5. zk. tijelo, Z.U. 3908 (E-1).	

C

Teretovnica

Rbr.	Sadržaj upisa	Iznos	Primjedba
1. Na suvlasnički dio: 1 (133/2733)			
1.1	Pred. 25. rujna 2015. Z-11214/15	11.248,42 EUR	
<p>Na teret 133/2733 dijela, koji je povezan s posebnim dijelom nekretnine i u naravi predstavlja sklonište u podrumu, označeno br. 1, površine 132,58 m², a na temelju Rješenja Općinskog suda u Splitu poslovni broj OVR-6507/11 od 22. rujna 2015. godine, uknjižuje se pravo zalogu u iznosu od jedanaesttisuća-</p> <p>dvjestočetrestosam eura i četrdesetdva centa, u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate s kamatom koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju i koja na iznos od 22.000,00 DEM (dvadesetdvjetisuće njemačkih maraka) teče od 8. siječnja 1998. godine do 1. ožujka 2002. godine, a na iznos od 11.248,42 EUR-a (jedanaesttisućadvjestčetrestosam eura i četrdesetdva centa) od 1. ožujka 2002. godine, do potpune isplate, te troškova parničnog postupka u iznosu od, <u>76.100,10 kn</u>, sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od <u>29. listopada 2010. godine</u> do isplate, prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za 5% poena, kao i troškova ovršnog postupka određenih pravomoćnim i ovršnim Rješenjem o ovrsi od 14. studenog 2011. godine, broj OVR-6507/11, u iznosu od <u>4.920,50 kn</u> sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od <u>14. studenog 2011. godine pa do 31. srpnja 2015. godine</u>, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, s time da se prednosni red ovog založnog prava računa od dana stjecanja prava na namirenje, u korist:</p> <p>ZANINOVIĆ JUROSLAV, SPLIT, KARAMANOVA 8</p>			
2. Na suvlasnički dio: 1 (133/2733)			

POSEBNI IZVADAK

C

Teretovnica

Rbr.	Sadržaj upisa	Iznos	Primjedba
2.1	<p>Pred. 25. rujna 2015. Z-11214/15</p> <p>Na teret 133/2733 dijela, koji je povezan s posebnim dijelom nekretnine i u naravi predstavlja sklonište u podrumu, označeno br. 1, površine 132,58 m², a na temelju Rješenja Općinskog suda u Splitu poslovni broj OVR-6507/11 od 22. rujna 2015. godine, uknjižuje se pravo zaloga u iznosu od osamtisućašesto-</p> <p>devedesetjedan eur i devedesetšest centi, u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate s kamatom koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju i koja na iznos od 17.000,00 DEM (sedamnaesttisuća njemačkih maraka) teče od 8. siječnja 1998. godine do 1. ožujka 2002. godine, a na iznos od 8.691,96 EUR-a (osamtisućašestodevedesetjedan eur i devedesetšest centi) od 1. ožujka 2002. godine, do potpune isplate, te troškova parničnog postupka u iznosu od 76.100,10 kn, sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 29. listopada 2010. godine do isplate, prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za 5% poena, kao i troškova ovršnog postupka određenih pravomoćnim i ovršnim Rješenjem o ovrsi od 14. studenog 2011. godine, broj OVR-6507/11, u iznosu od 4.920,50 kn sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 14. studenog 2011. godine pa do 31. srpnja 2015. godine, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine pa do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, s time da se prednosni red ovog založnog prava računa od dana stjecanja prava na namirenje, u korist:</p> <p>ROJE MARINKO, SPLIT, VUKOVARSKA 92</p>	8.691,96 EUR	

Potvrđuje se da ovaj izvadak odgovara stanju zemljišne knjige na datum 12.11.2020.

